

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

frank cottrell boyce

Hoții De tablouri

Traducere din limba engleză
de Iulian Curuia

 Booklet
fiction | 2018

 Libris.RO

Probabil că n-ați auzit niciodată de Vincenzo Perugia. Dar noi știm totul despre el. A fost un hoț de opere de artă faimos și am lucrat o vreme în aceeași branșă cu el. Soră-mea, Minnie, avea chiar și o poză cu el pe peretele dormitorului. Ea crede că atunci când Vincenzo a furat *Mona Lisa* din Muzeul Luvru din Paris, pe 21 august 1911, a fost cel mai tare jaf din toate timpurile. *Mona Lisa* era cea mai faimoasă pictură din lume, dar Vincenzo a făcut o treabă atât de bună, încât timp de două zile lumea nici măcar n-a observat că lipsește. Iar când și-au dat seama, totul a luat-o razna. Toată lumea se ducea la Luvru să vadă locul în care fusese tabloul. Stăteau la rând ca să se holbeze la un perete gol! Chiar și Vincenzo Perugia s-a așezat la coadă. Când le venea rândul, oamenii se uitau la locul acela gol și se gândeau la ce fusese acolo. Pot să înțeleg cum vine asta. Câteodată, când dispare ceva, nu te poți abține să nu te uiți la locul în care obișnuia să fie.

Și în tot timpul ăsta Vincenzo a ținut-o în cămăruța lui – *Mona Lisa* era într-un cufăr, lângă pat. Câteodată o scotea și-i cânta melodii vesele la mandolină. N-a încercat s-o vândă. N-a încercat să mai fure și alte picturi. Nu voia să fie faimos sau bogat. Nu voia decât să aibă *Mona Lisa*. Și tocmai de aceea a făcut o treabă atât de bună. Tocmai de aceea a fost jaful perfect. Pentru că nu voia nimic altceva.

Și probabil că aici am greșit noi. Pentru că noi voiam ceva.

MIRACOLUL AUTO DIN SNOWDONIA, ORĂȘELUL MANOD

11 FEBRUARIE

Mașinile de azi:

FORD FIESTA ALBASTRU – domnișoara Stannard (Twix)

SCANIA 118, CU PLATFORMĂ JOASĂ – centrul de asistență auto din Wrexham

Vremea: ploioasă

Observație: ULEIUL ESTE ALTCEVA DECÂT ANTIGELUL

Chiar așa e, precum vă spun: tata poate să repare orice. Puteți să întrebați pe oricine. Toyota. Hyundai. Ford. Până și rabla mamei lui Tom cel Bun, un Daihatsu Copen (viteză maximă de 170 km/h) care e atât de mic, încât trebuie să-l repari, practic, cu penseta.

Și nu e vorba doar despre mașini.

De pildă, când am fost la Prestatyn și Minnie voia să înoate, dar eu nu voiam să intru în apă, fiindcă era prea rece. Ea-mi tot spunea: „Hai, intră! E bună după ce intri.“ Iar eu îi tot spuneam: „Nu!“

Tata s-a ridicat, s-a dus la rulotă și s-a întors cu un ceainic plin cu apă clocotită. A turnat apa în mare și mi-a spus:

— Dylan, hai s-o încerci. Spune-mi dacă e în regulă sau mai trebuie să torn.

— Nu, e bună acum, i-am spus. Mulțumesc, tată!

— Ești sigur?

— Sigur.

— Nu e prea fierbinte?

— Nu, e tocmai bună.

— Oricum, dacă se răcește, să mă strigi. Nu e ca și cum nu pot să fierb mai multă apă.

După aia eu și Minnie am început să ne stropim unul pe altul și ne-am bălăcit până la apus. Tata reparase marea pentru noi. Țsta chiar e un lucru care merită toată admirația.

Soră-mea mai mare, Marie, n-a intrat în apă nici după ce-a reparat-o tata.

— Ai idee ce poate să-ți facă apa de mare la păr? a protestat ea.

Iar mai târziu, când jucam Monopoly în rulotă, m-a întrebat:

— Chiar ai crezut că un singur ceainic cu apă poate să încălzească toată Marea Irlandei?

— Nu toată marea, firește, i-am răspuns eu. Doar porțiunea în care înotam noi.

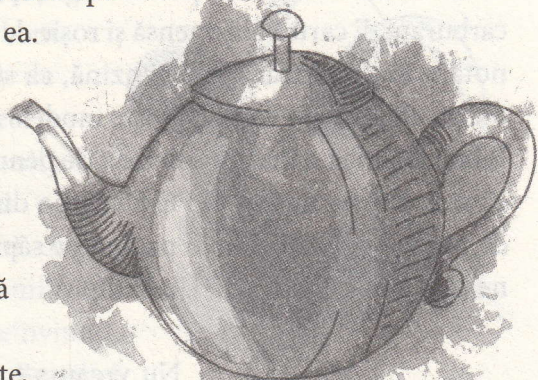
— Da, de parcă se poate așa ceva, a pufnit Minnie. Stai să-ți explic cum vine cu fizica...

— Minnie, a oprit-o mama. Euston Road. Trei case. Două sute șaptezeci de lire.

Tipic pentru mama să schimbe subiectul.

Firește că acum știu că apa din ceainic nu a încălzit marea, dar nu asta e ideea. Ideea e că am intrat în apă. Tata a analizat situația și s-a gândit că nu poate face nimic cu fizica, dar poate face ceva cu Dylan. Așa că a făcut.

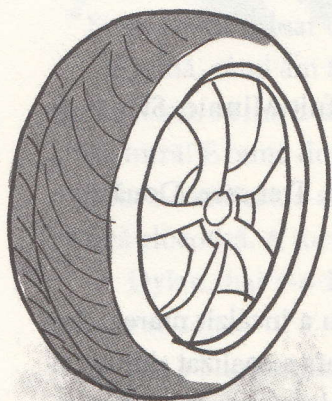
Își dorește foarte mult să învățăm și noi să reparăm lucruri. Așa

am ajuns să-l ajut să schimbe uleiul la Fordul Fiesta albastru al domnișoarei Stannard (viteză maximă de 177 km/h). Nu știu cum am ajuns să încurc treaba cu uleiul.

După asta, tata a spus că ar fi mai bine să nu mă mai apropii vreodată de atelier. De fapt, de orice mașină, în general. Dar și-a păstrat calmul. A spus că e genul de lucru care i se poate întâmpla oricui. Oricui care nu cunoaște diferența dintre uleiul de motor și antigel, firește.

Dar mama a spus că pot să mă ocup, în schimb, de registrul de carburant. E cartea aia imensă și roșie de lângă casa de marcat, unde notăm toate vânzările de benzină, ca să putem urmări cererea și oferta. Registrul e roșu, cu niște modele aurii pe copertă. Arată ca o Biblie. Mama l-a luat cu cincizeci de penny de la un târg de vechituri care se ține pe stadionul FC Dynamo din Blaenau. Are peste o mie de pagini. Folosim cam o pagină pe săptămână, așa că ar trebui să ne țină douăzeci de ani. Un chilipir!

Nu vreau s-o vorbesc pe mama de rău, dar probabil că a fost prea ocupată cu noul bebeluș ca să țină registrul cum trebuie. Scria lucruri ca: „10.20: 15 litri, fără plumb.“ În vreme ce eu treceam toate detaliile: marca, anul, numele șoferului, tot. Stăteam în față la pompe de când ajungeam acasă până la ora ceaiului. Câteodată Tom cel Bun venea să stea cu mine și dacă-mi spunea lucruri de genul: „Cauciucul din stânga spate al domnului Morgan e cam tocit“, treceam și asta în catastif.

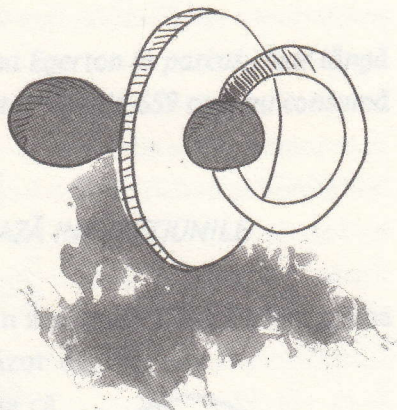
— Dylan, ai transformat un registru de cincizeci de penny într-o adevărată bază de date, mi-a zis tata când a văzut. Bravo, e o ispravă de toată cinstea!

Bazele de date sunt foarte folositoare. De pildă, atunci când tata a citit că anvelopa din stânga spate a domnului Morgan era tocită, a făcut rost de o anvelopă nouă și i-a oferit-o domnului Morgan. Așa că afacerea asta, care s-ar fi putut duce la Mii de Anvelope din Harlech, a venit la noi. Domnul Morgan a câștigat timp, iar noi am făcut niște bani. Asta se numește cercetare de piață și e numai meritul meu.

— Așa operează familia Hughes, obișnuiește tata să spună. Fiecare are o treabă de făcut și o face bine. Familia Hughes este o echipă de neînvinci. Suntem Echipa Națională a Braziliei din Snowdonia.

Echipa e după cum urmează: tata (căpitanul), mama (antrenorul și responsabilul cu achizițiile de la târgurile de vechituri); eu (cercetare de piață); Marie (e foarte frumoasă, așa că s-ar putea spune că e imaginea noastră) și Minnie (care e eminența cenușie, drept să spun). A, și bebelușul. Îl cheamă Max și nu prea face mare lucru acum, dar în șapte ani o să poată să joace fotbal.

Fiindcă am trecut atât de multe detalii în registrul de carburant, acum nu trebuie decât să mă uit în el ca să-mi aduc aminte tot ce s-a întâmplat într-o anumită zi. De pildă, din însemnarea de pe 11 februarie îmi aduc aminte că domnișoara Stannard a cumpărat un Twix,

pentru că e învățătoarea mea și m-am gândit „Ooo, domnișoara Stannard mănâncă Twix!“. Și țin minte că Fiesta albastră e a ei fiindcă e mașina la care am încurcat uleiul. Iar Scania 118 este un camion imens pe opt roți, cu platformă joasă, remorcă cu haion, palan și motor cu răcitor intermediar. Camionul a venit să ia mașina domnișoarei Stannard.

Cum spuneam, tata poate să repare aproape orice.

Fiesta domnișoarei Stannard este excepția care confirmă regula.

15 FEBRUARIE

Mașinile de azi:

BICICLETĂ DE MUNTE BLUE BARRACUDA – un bărbat cu cagulă
(a parcat lângă Alta Gaz)

DAIHATSU COPEN VERDE – doamna Egerton (a parcat chiar lângă aspirator, n-a cumpărat benzină; motor mic, de 659 cm³, nu consumă mult)

Vremea: ploioasă

Observație: CAGULELE ÎNCURAJEAZĂ INFRACTIUNILE

Asta e însemnarea din registru din ziua jafului. Jaful a fost prima oară când vreunul dintre noi a văzut de aproape un infractor în acțiune. Așa că episodul ăsta probabil a avut o influență majoră asupra lucrurilor care s-au întâmplat mai târziu.

Un bărbat a intrat în garaj cu o cagulă mare trasă pe față, ținând în mână un ciocan imens, și a țipat la tata să golească casa de marcat. Tata și-a dat seama imediat cine era: era Tom cel Bleg. Știa asta pentru că mama lui Tom îmi croșetase de ziua mea o cagulă asemănătoare cu a hoțului. Iar Tom îi

făcuse singur găurile pentru ochi și lâna începuse să se deșire în jurul nasului, așa că mai că-l puteai recunoaște. Oricum, tata s-a prefăcut că golește seiful.

— E cu temporizator, i-a spus, așa că o să dureze câteva minute. Păstrează-ți calmul și ia ce vrei de pe raftul cu dulciuri.

— Mișcă-te, domnule Hughes!

Încă o dovadă: faptul că hoțul îi spusese tatei pe nume.

Ultima dovadă era bicicleta de

munte mare și albastră, care era

singura bicicletă mare și al-

bastră din oraș și despre

care toată lumea știe că

Tom cel Bleg a câștigat-o

la loteria de Crăciun.

Purta și o cască de bici-

clist cu Țestoasele Ninja

și toată lumea știe că

Tom cel Bleg este

obsedat de Țestoasele

alea, lucru neobișnuit la

un om mare. Lui Tom cel Bleg i-au căzut cu

tronc Țestoasele de îndată ce-au apărut, la fel ca

tuturor. Dar el a continuat să le îndrăgească chiar

și după ce restul lumii a uitat de ele. Cumpăra mereu tricouri cu

Țestoase, casete video, cartonașe de colecție, bârlogul original al

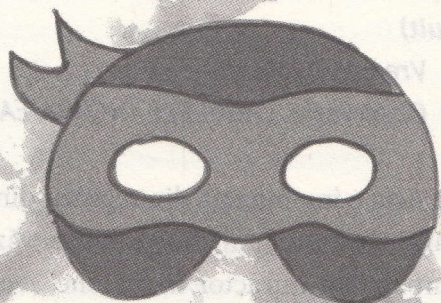
Țestoaselor cu țevi de scurgere suplimentare, elicoptere Pogo Ninja,

vehicule de canalizare, Submarine-Carapace (cu torpile). Avea setul

complet de figurine de asamblat Donatello, Rafael, Leonardo și

Michelangelo, fiecare cu șaiszeci și șapte de puncte de articulație; avea

până și o carapace de Țestoasă, pe care ți-o puneai pe spate.

Oricum, să ne întoarcem la jaf. Firește că nu avem niciun seif. Când tata i-a spus că deschide seiful, îi scria de fapt un mesaj mamei lui Tom cel Bleg, care a venit la magazin în micul ei Copen. Tom cel Bleg n-a văzut și n-a auzit mașina parcând, fiindcă are motorul atât de mic, că nu poți să-l auzi decât dacă ești liliac sau șoarece sau mai ăștiu eu ce. Așa că atunci când maică-sa a intrat în magazin, Tom aproape că s-a înecat de surpriză. Și când i-a croit una peste picioare cu antifurtul ei de volan complet inutil, ei bine, el a țipat „Ce carapacea mă-sii!”¹ (altă dovadă) și pur și simplu s-a prăvălit pe podea.

Mama lui Tom cel Bleg voia să cheme poliția, dar tata n-a fost de acord nici în ruptul capului.

— Orașul Manod are cea mai mică rată a infracționalității din Regatul Unit, a zis el. Nu vreau să stricăm statistica asta pentru o singură abatere.

Și i-a oferit lui Tom un loc de muncă.

— Dacă vii și lucrezi în garaj câteva săptămâni, o să dau totul uitării. Dar nu pot să te plătesc, să știi.

Mama lui Tom era supărată.

— N-avem de unde să știm unde ne duc faptele noastre, a zis ea. Uite, eu am încercat să-i fac un bine, ca o mamă grijulie, să nu-i înghețe urechile, și unde a dus asta? Dacă nu-i împlenteam cagula aia, poate nici n-ar fi fost ispitit să se dedea la fărădelegi.

Partea bună cu Tom cel Bleg era că, spre deosebire de noi, știa să folosească xeroxul, fiindcă aparatul n-avea instrucțiuni de utilizare atunci când l-a cumpărat mama (de la magazinul de binefacere al Salvamontului din Snowdonia, cu douăzeci de lire). Tom cel Bleg s-a

¹ Joc de cuvinte în limba engleză între *What the hell* („Ce mama dracului!”) și *What the shell* („Ce carapacea mă-sii!”). (n. red.)

proțăpiti în fața lui și a tot apăsat pe butoane până când și-a dat seama cum merge. Până la sfârșitul săptămânii, OAZA MIRACOLUL AUTO din Snowdonia devenise OAZA MIRACOLUL AUTO ȘI XEROX. Iar Tom cel Bleg a devenit Tom cel Bun, mai puțin pentru maică-sa.

Asta e altă chestie reparată de tata – l-a reparat pe Tom cel Bleg. Și așa s-a încheiat viața lui de infractor.

E ironic, dacă stau să mă gândesc. Fiindcă așa a început a noastră.